

פָּרָשָׁת
קְרֻחַ

א) ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי וגוי. רבי אבא פתח א) הנחמדים מזהב ומפו רב ומתוקים מדבש ונופת צופים. כמה עלאין פתגמי אוריתית, כמה יקירותין אינון, תאיבין אינון לעילא, תאיבין אינון לכלא. בגין דאינון שמא קדישא. וכל מאן דاشתדל באורייתא, אשתדל בשמא קדישא, ואשתזיב מכלא, אשתזיב בעלמא דין, ואשתזיב בעלמא דעת. ת"ח, כל מאן דاشתדל באורייתא, אחיד באילנא דחיי. כיוון דאחד ביה, בכלא אחיד, דכתיב ב) עץ חיים היא למוחזיקם בה וגוי.

ב) רבי יצחק אמר, כל מאן דישתדל באורייתא, חיררו אית' ליה מכלא, חיררו ממיתה, כמה דאמרון. בגין דחיררו עליה שרייא, ואחד ביה. אילו ישראל א מתעטרין באורייתא, ישתחזו מכלא, ולא ישתחזו בגלוחא, ב' ודא הוא דכתיב ג) חרות על הלחות, אל תקרי חרות אלא חירות. וחירות ג' דא באורייתא אשתחת, ד' אורייתאiah חילא דימינא, כד"א ד' מימינו אשDat למן, ושמאלא אתכליל

חולפי גראסאות

א) (תהלים יט) נח צו צ"א. ב) (משל ג) ב"א רכט צ"א. ג) (שמות לב) ב"א שפט צ"ב. ד) (דברים לג) ויצא ג' צ"ה.

מסורת הזוהר

א) (תהלים יט) נח צו צ"א. ב) (משל ג) ב"א רכט צ"א. ג) (שמות לב) ב"א שפט צ"ב. ד) (דברים לג) ויצא ג' צ"ה.

הסולם

מאמר

בכל. שכחוב. עץ חיים הוא למוחזיקם בה וגוי.
ב) ר' יצחק אמר ומפי: ר' י"א כל מי שעוסק בתורה, יש לו חירות מכל, חירות ממותה, כמו שאמרנו, משום שחירותו, שהוא בינה, שורה עליו ואחו בו. אילו היו ישראל מטעטרים בתורה היו נצולים מכל, לא היו נמצאים בגנות. וויש חירות על הלחות אל תקרי חרות עם ח' קמוץ, אלא חירות, עס' ח' צrhoה. כי חירות זו נמצאת בתורה, התורה היא מה הימין.
כש"א
(דוטוי דף קע"ו ע"א)

בימינא, מאן דעביד ימינה שמאלא, ושמאלא ימינה, הא איהו כאילו חרב עולם.
ג) ת"ה, אהרן ימינה. ליאוי שמאלא, קרח בעי למעדן חלופה דימינה
לשمالא, בג"כ אתענש. ולא עוד אלא דاشכח ביה לישנא בישא, ואתענש
בכלא. רביה יהודה אמר, שמאלא אתכליל תדר בימינה, קרח בעא לאחלפה
תקונה דלעילא ותתא, בג"כ אתאיביד מעילא ותתא.

ד) ויקח קרת, מאי ויקח. נסיב ה עיטה בישא לגורמיה, כל דרדר בתר
דלתאו דיליה, איהו עריך מקמיה. ולא עוד, אלא , מה דעתך ביה אתאיביד מניה.
קרח רדייף בתר דלתאו דיליה, דיליה אביד, ואחרא לא רות.

ה) קרח אזיל בחלוקת. מאי מחלוקת. פלוגתא. פלוגתא דלעילא ותתא.
ומאן דבעי לאפלגא תקונה דעלמא, יתאיביד מכלהו עלמיין. מחלוקת, פלוגתא
דשלום. ומאן דפליג על שלום, פלייג על שמא *) קדישא, בגין דשםא קדישא,
שלום אקרי.

ו) ת"ה, ليית עולם קאים אלא על שלום, כד ברא קב"ה עולם, לא יכיל
לאתקיימא, עד דעתך ושורה עלייהו שלום. ומאי הוא. שבת, דאייהו שלמא
דעלאי ותתאי, וכדין אתקים עולם. ומאן דפליג עלייה, יתאיביד מעולם.

ז) צלפחד פלייג על שבת, דהוה מקושש עצים. ומאן איינון עצים. איינון

חלופי גרסאות

ה ל"ג עיטה; מנא. ו כמה אית.

הсловם	מאמר
ויקח קרת	כש"א מימינו אש דת למו, והشمאל נכלל בימין.
מה שיש לנו, נאבד מנו. קרייח דרכ' אחר שאינו שלו, שלו אבד, והאחר לא הרוית.	מי שעושה הימין שמאל והشمאל ימין הוא, כאילו מחריב העולם.
ה) קרח אזיל בחלוקת. מהו מחלוקת וכו': קרת הליך בחלוקת. מהו מחלוקת. הרחקה ודוחוי, הרחקה, ודוחוי שלמעלה ומטה,ומי שרוצה לדרחות תקון העולם. לייה נאבד מכל העולמות. חלוקת, היא הרחקה ודוחוי של השלום,ומי שחולק על שלום, חולק על שמו הקדוש, משום שםו הקדוש נקרא שלום.	ג) ת"ה אהרן ימינה וכו': בוא וראה, אהרן הוא ימיין, שהוא חסיד, הלויים הם שמאל שהוא גברורה, קרת רצחה לעשות חלוות הימין לשMAIL, שרצתה הכהונה, שהוא ימין, בשביב הלוריים, שם שMAIL, משום זה בענש. ולא עוד אלא שנמצא בו לשון הארץ, שדבר על משות, ונגעש בכל. רביה יהודה אמר, השMAIL נכלל תמיד בימין שזכה תקונו של השMAIL, קרת רצחה להחליף התקון שלמעלה ולמטה, שהיה רצחה בשליטת הלויים שם שMAIL, שלא יהיו נכליים בכהוניהם שם ימין, משום זה נאבד מעלה ומטה.
ו) ת"ה לית עולם קאים וכו': ביא וראה, אין העולם עומד אלא על שלום. כשהברא הקב"ה את העולם, לא היה יכול להתקיים, עד שבא והשרה עליהם של העליונים והתחתונים. ועוד שהוא שלום של העליונים והתחתונים. ועוד נתקיים העולם. וכן, מי שחולק על השלום, יאבד מן העולם.	ד) ויקח קרת וכו': שואל מהו ויקח, ונושיב, לך עצה רעה לעצמו, כל הרודף אחר שאיינו שלו הוא בורה מפנינו, ולא עוד, אלא (טווין דף קע"ז ע"א *) דף קע"ז ע"ב)
ז) צלפחד פלייג וכו': צלפחד חלק על השבת, שהיה מקושש עצים.ומי הם העצים. אלו	

אלין אַחֲרָנִי כְּדָמָרָן. וְאֵינוֹ זֶ מְלִין דְּחוֹל, וְחוֹל בְּקָדֵשׁ לֹא שְׂרִיאָה, חַדְפִּיגָּה
עַל שְׁלָמָה דְּעַלְמָא.

ח) רבי יוסי אמר, כתיב ^ט שלום רב לאוהבי תורה וגוי. אורייתא הוא שלום, ט דכתיב ^ט וכל נתיבותיה שלום. וקרח אתה לאגמא שלום דלעילא ומתא בגין : אהעניש הוא מעילא וחתאה.

ט) ויקומו לכני משה וגוי. האי קרא אוקמה חביריה. ר' שמעון אמר,
קראי מועד קראי כתיב, חסר יוד', אמאי כ קראי. אלא הci הוא, מלכותא
דאראע כעין מלבותא דרקייעא. ורזא דא, כל איננו כתריין עלאיין, דשמא קדישא
אתחайд בהו, כלחו זמינין מאתר דאקרי קדש, ההיד ט) מקראי קדש. ואיתמי
בשבעתא דמועד זמין בעילמא, כגונא דאיינו כתריין עלאיין, כ דזמיןין מקדש
עלאה, הэн קדש ט) תחא זמיין לחילוי, לאעטרא וללא עלאה להו.

י) קדש עלאה ידיעא, קדש תחתה חכמת שלמה, ה'ג איה זמינות לכל חילחה. ואינוון חילין כולהו, זמינין לאתעטרא בהאי קדש ע' תחתה, בזמנא דמועד שרייא בעלמא.⁹ וכגונא דחילחה קיימין לעילא, ה'ג קיימי ממן דעתמא,

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ו) (תהלים קיט) צו סח צ"ר. ז) (משלי ג) וארא נח צ"ט. ט) (ויקרא כג) אמרו לב צ"ג.
אסיר ודא. ט וכתיב. י אהאביד מעילא וחתה. כ ל"ג קראי. ל זמיגין. מ תהאה. נ ל"ג ולאעלאה. ס לאעטרא. ע ל"ג תהאה. ט בגונוא.

פרק יי' מועד

הסולם

פ' אמר

היא כעין המלכות של מלוכה. ו'ס', שכל אלו ספירות העליונות שהשם הקדוש נאחז בהן, כולם מומנים למקום שנקרא קדש, שהוא "ס' או"א לעלון, ז'ש, מקראי קדש. ומתי זה, היוא בשעה שמדובר שרווי בעולם, דהיינו בחגיגות ומנועדים. (כג' אמרו אותן קי' ע"ש) וכמו שאליו ספירות העליונות קראות מקדש העליון לקדשם. כן קדש התהתו, מomin צבאיו לעטיר ולעלותם. שם ג' עלומות ב'ע' שם צבאייה, שבמלכות משוחחת ונעלמה אוטומטית.

^י) קדרש עלאה ידריעא וכו': קדרש העליון ידוע, שהוא או"א עליון, קדרש התחתון, היא חכמת שלמה דהינו המלכות, שהוא ג"כ הוזעינה את כל צבאייה, לקדשם בקדושתה, ואלו הצבאות, כולן מוננים להעתיר בקדש התחתון הזה, בזמן שמועד שורה בעולם, וכעין שצבאותיה עומדים למליה באצילות מוננים מן המלכות, כך עומדים מוגני העם, דהינו יבראשי יישראאל, בדגאנטה שלם לנטהן, בעומקן;

ט) זיקומו לפני משה וגור': מקרא זה העמידו החכרים. ר'ש אמר כתוב קראי מועד, קראי כתוב, חסר י', Leh מה כתוב קראי. ומשיב, אלא כד הוא. המלכות שברארץ, היא בעין מליכות שברקיע, בזכרן, המלכות שעממתה

צ' כדוגמה צ' דילה לחתא, וע"ז אקרוון קראי מועד. ובגין דאנון לחתא, קראי מועד ר' חסר, אבל בשלימו יתר איןון.
 יא) אנשי שם ודאי, ולא אנשי ש' יי'. וזה הוא רוא, בנקבו שם יומת, ואוקימנה. ועל דא אקרי ה' הכא, אנשי שם ודאי, א' כיון דMASTERA דגבורה קא אתין, אנשי שם איןון, הא שבחה דלהון יתר, אבל איןון נטלו לגרמייהן, ואתה אחדו בחלוקת.

יב) בקר יודע יי' את אשר לו. אמראי בקר, ואמאי קדוש ולא טהור. אלא איןון MASTERA דטהור קא אתין, וקדוש כהנא. אמר משה, בקר,CDCIN כתרא דכהנא אתער בעלמא, אי אthon כהנא, הא בקר, פלחו עבודה דבקר, וכדין יודע יי' את אשר לו ואת הקדוש. את אשר לו סתם, דא ליווי. ואת הקדוש, דא כהנא, CDCIN והקריב אליו. ולית מאן דאבחן מלה, אלא בקר, אי תחיזון באשתארא בסטר דיןא, בקר לא', סביל לכון, דהא ליאו זמניה הו. ואי ד' תחיזון לאשתארא בחסד, הא זמניה הו, ה' ותשтарון גביה, ויקבל לכון. יג') במה. בקטרת. דהא קטרת בעי לשושבינה, לאתקטרא על ידיה בכלל, ולאתקשרא. מאן שושבינה. דא כהנא. ובג'יך, והיה האיש אשר יבחר

חולפי גרסאות

צ' ל"ג כדוגמה: כגוונה. ק דלהון. ר' מוסיף חסר, כגוונה דלעילא. ש' השם. ת' ל"ג הכא. א' ל"ג מון כיין עד איןון. ב' ל"ג מון לאשתארא עד בחסד. ג' דביל. ד' אתחיזון. ה' ותשтарון.

הсловם

מאמר

יע"כ הם נקראים קראי מועד. ומשום שהם זאת הטהורה. ומшибיב, אלא הם. עדות קרת, מצד טהור הם באים, כי הלויים הם בבחינת טהורה ולא קדושים (כנ"ל תזריעו אותן ק"ג) והכהן קדוש. אמר משה בקר, שאו הספירה של הכהן, שהוא חסיד, נתעוררה בעולם, אם אתם כהנים, הננה בקר, יעבדו עבודה דבקר, שהוא חסיד, והוא יודע ה' את אשר לו ואת הקדוש. את אשר לו, סתם. וזה הלווי. ואת הקדוש, וזה הכהן. או והקריב אליו, את הקדוש. ואין מי שיבחין הדבר אלא בקר, וכן אמר להם, אם תראו את עצמכם להשאר בצד הדין, הבקר, שהוא חסיד, לא ישבול אתכם. כי אין או זמנו של הדין. ואם תראו את עצמכם להשאר בחסיד, הרוי הוא ומנו. ותשארו אצלך ויקבל אתכם. יג') במה בקטרת וכו': במה, יבחן הדבר, בהקרבת קטרת. כי השושבini, צריך שיקטר על ידו הקטרת בכל המדרגות. ויתקשר בהן. כי ריח הקטרת עולה ומקשר כל המדרגות לאחד. מי הוא שושבini, וזה הכהן. שהוא חסיד, ומשום

למטה נקראים קראי מועד חסר י', אבל הם או בשלמות יתרה.

יא) אנשי שם ודאי וכו': אנשי שם ודאי, זהינו אנשי המלכות הנקראות שם, ולא אנשי הרויה, שהוא ז"א. וזהו סוד, בנקבו שם יומת, והעמדנה, שסובב על המלכות הנקראות שם. וע"כ נקראו כאן אנשי שם ודאי, כיון שמאיד הגבורה באו, שהוא המלכות הנקראות גבורה תחתה. הם אנשי שם. והוא נאמר לשבחם ביותר, אבל הם לקחו אותה לעצםם, כלומר שהפירידו המלכות מז"א, ונראה בחלוקת, עם משה, שה"ס ז"א.

מאמר קדוש טהור

יב) בקר יודע ה' את אשר לו וג'': שואל, למה בקר דזקא. ולמה קדוש ולא טהור, דהינו ואת הקדוש והקריב אליו, היה לו לומד (דפוסי דף קע"ו ע"ב)

קרח

ה

" הִוא קָדוֹשׁ וְלֹא טָהוֹר תְּרֵין דָּרְגַּין אִנּוֹן קָדוֹשׁ וְטָהוֹר כָּהֵן קָדוֹשׁ לֹויִי טָהוֹר וְעַד קָדוֹשׁ כְּתִיב.

יד) ויפלו על פניהם ויאמרו אל אלהי הרוחות לכלبشر. ת"ח, משה ואהרן מסרו גרמייהו למתה. במה, בגין כתיב ויפלו על פניהם ויאמרו אל אלהי הרוחות, רוחת כתיב, חסר ואז. ובג"כ אילנא דמותה הוא, ובכל אחר נפלת אנפיו לההוא אתר הו. וע"ד אל אלהי, אל: הה"ד ²⁾ ואל זעם בכל יום. אלהי הרוחות, דאייהו אתר, צורא דנסמthin דעלמא, וכל נשמתין חמן סליקין, ³⁾ ומתחמן אתני.

טו) רבבי יהודה פתח, ⁴⁾ שמעו חכמים ملي וידעים האזינו לי. האי קרא אליו הוא אמרו. ת"ח, מה כתיב ⁵⁾ ובשלשת רעו חרחה אפו על אשר לא מצאו מענה וגור. זהה איןנו הי אמרין מלין, ואיוב לא ⁶⁾ הוה אתנחים עלייהו. מהכא או לפנה, מאן דعال לנחמא לאבל, בעי ליסדא מלין בקדמיתא, * דזהא חבריא דאיוב הו אמרי ملي קשות, אבל לנחמא ליה לאו, בגין דבעי מלין דאיוב יודי ⁷⁾ עלייהו, וכדין יקבל עלייה דין, יודיע למלאה קדישא עלייה. מה כתיב, ואליהם חבה את איוב בדברים וגור. דאודי לבתר לקב"ה, וקיביל עלייה דין דשמייא.

טו) ת"ח, כתיב ⁸⁾ לכן אנשי לבב שמעו לי חיליה לאל מרושע ושדי

חולפי גרסאות

ו דאלנא ול"ג ובג"כ. ז' לג' צורוא. ח' חמן אתחיזין. ח' (תהלים ז') ויחי רס צ"א. מ' (איוב לד). נ' (שם לט' לג' הוה. י' מוספי עלייהו באלה קשות לב'). ס' (איוב לב) חי שרה מא צ"ב. ט' (שם לד) וישב ח צ"א.

מסורת הותה

טו) רבבי יהודה פתח וכיר: ר"פ שמעו ו דאלנא ול"ג ובג"כ. ז' לג' צורוא. ח' חמן אתחיזין. ח' (תהלים ז') ויחי רס צ"א. מ' (איוב לד). נ' (שם לט' לג' הוה. י' מוספי עלייהו באלה קשות לב'). ס' (איוב לב) חי שרה מא צ"ב. ט' (שם לד) וישב ח צ"א.

הטולם

טו) רבבי יהודה פתח וכיר: ר"פ שמעו חכמים ملي וידעים האזינו לי. מקרה וה אמרו אלהיא. בוא וראה מה כתיב, ובשלשת רעו חרחה אפו על אשר לא מצאו מענה וגור. כי הם היו אומרים דבריהם, ואיוב לא היה מתנחים מהם. מכאן למדנו, מי שבא לנחם את האבל ציריך ליסדא דברים בתחליה שיהיו ראים לנחמו. כי החברים של איוב אמרו דברי אמרת אבל לא לנחם אותו, משום שארכיבים דברים שהאבל יודעה עליהם. ואו יקבל עלייו את הדין, יודעה עלייו למלך הקדוש. מה כתיב, ואליהם חבה את איוב בדברים וגור, כי הודה אח"כ אל הקב"ה וקבע על עצמו דין השמיים. טו) ת"ח כתיב לכן וגוי: בוא וראה, כתיב, לכן אנשי לבב שמעו לי חיליה לאל מרושע ושדי מועל. לכן אנשי לבב שמעו לי, הינו השלם מכל ויבורים להבחין הדברים. חיליה לאל מרושע, ז' ש, ואל זעם בכל

מאמר

ומשום זה, והיה האיש אשר יבחר ה' הוא הקדוש. ולא הטהור. כי שתי מדנות ה' קדוש וטהור, (כמ"ש לעיל תורייע דף מה' ד"ה אמרם, ע"ש כל המשך הכהן, קדוש. הלוי, טהור. וע"כ כתוב, הקדוש).

מאמר אל אלקיו הרוחות

יד) ויפלו על פניהם וגוי: בוא וראה, משה ואהרן מסרו עצם למתה. במה. משום שכותב, ויפלו על פניהם ויאמרו אל אלקיו הרוחות, רוחת כתוב חסר ו', ומשום זה, אילן המת הוא שהוא מלכו. ובכל מקום, נפלת אפים הוא לצד הוה. וע"כ כתוב, אל אלקיו, אל ז"ש ואל זעם בכל ים, שהוא המלכות, אלקיו הרוחות, הוא מקום צורר הנשומות של העולם, וכל הנשומות מולות שמה, ומשם באות. שהוא המלכות.

²⁾ דפ"ז דף קע"ז ע"ב ז' דף קע"ז ע"א)

מעול. וכן אנשי לבב שמעו לי, שלימין בכלא, לאבחןא מלין. חלילה לאל מרישע, הה"ד ^ט) ואל זעם בכל يوم. ושדי מעול, דא סמיך לקבלה דא, כ' והא אוקמו אל שדי. ^ט) כי פועל אדם ישם לו, הא בגין אoil בהאי עלמא, ועביד עבידתו וחתוי קמי מאירה, ההוא עובדא תלייה, לשמא ליה דין, הה"ד כי פועל אדם ישם לו, כ' ההוא עובדא ישם לו.

יז) ועם כל דא, אם ישים אליו לבו, כיון דבר נש שי לביה ורעותיה לאתבא קמי מאירה, מ' כדין אל אלהי הרוחות רוחו ונשנתו אליו יאוסף, לאתצררא בצורה דחי, ולא שביק לנפשיה לבך, לאתדנא בדין אחרא. י"ח) רבבי יוסי אמר, האי מלאה ט רוז הא, ע' בדיןינו טמירין דקב"ה. כי פועל אדם ישם לו, לאתדנא בדיןינו, ובאיינו עובדין דבר נש עביד בהאי עלמא, וסליק ליה לאתדנא בעובדי, ויתאביד מעולמא, מה כתיב בתיריה, מי פקד עליו ארצה, דא הוא אחוה דפרק ליה.ומי שם תבל כליה, דבאני ביתא, ובני בנין עלמא, ותקונא וישובא. מה כתיב בתיריה, אם ישים אליו לבו, האי בר נש, דפקיד עליה למבני בניןא, בעי לכוונה לבא ורעותא לגביה דההוא מיתה. מכאן, בר נש דאתה על ההיא אתחטא, בגין שפירו ותיאובתא דיליה, הא בגין עלמא לא אתבנוי, זהא רעותא ולבא לא אתכוון לגביה מיתה.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ט) (תהלים ז) לעיל אותן י"ג צ"ל. ^ט) (איוב לד) כ' י"ג והוא אוקמו. ל' י"ג ההוא עובדא ישם לנו מ' י"ג כדין אל אלקיו הרוחות. ו' י"ג לאתצררא. ט' מוסף רוז אחרא. ע' באינוי. ט' דק'ריב.

אל אלקיו הרוחות

הסולם

מאמר

הוא סוד בדינים הנסתרים של הקב"ה. כי מועל אדם ישם לו, היינו להיות נדונ בדין, באלו המעשימים שאדם עשה בעולות הוה, ומעלהו להיות נדונ כמעשי, ונאבד מן העולם. מה כתוב אחריו, מי פקד עליו ארצה,ומי שם תבל כליה, מי פקד עליו ארץ, וזה הוא שפקד עליו את אחיו הגואל אותו.ומי שם תבל כליה, שאחיו בונה בית, שמים בסות את אשתו, ובונה בגין עולם ותקונו וישוב העולם. מה כתוב אחריו, אם ישיט אליו לבו, כי אדם הזה שפקד עליו בגאו ולבנותו בניין, ציריך לכוון לב ורצון אל מות הוה, להקים לו שם. מכאן אדם הבא על אישת ההייא, על יבמה, בשבייל יופי ותשוכה שלו, הרי בגין עולם לא נבנת כי רצונו ולבו לא נתכוון אל המת. ובגין

בכל יום. שהוא מלכות הקרא אל. ושדי מעול. זה סמוך נגד זה, כי שדי והוא יסוד, שהוא סמוך לאל, שהוא מלכות. וכבר העמידהו אל שדי, שאל הוא מלכות ושדי הוא יסוד. כי פועל אדם ישם לו, אם אדם הוילך בעולם זהה, ועשה מעשים וחוטא לפני אדוננו, מעשה ההוא תלוי עליו לשם לו דין. ז"ש, כי פועל אדם ישם לו, המעשה ההוא שנעשה, ישם לו.

יז) ועם כל דא וכו': ועם כל זה, אם ישים אליו לבו כיון שהאדם משים לבו ורצונו לשוב לפניו אדוננו או, אל אלקיו הרוחות רוחו, זנשנתו אליו יאוסף, לצורך בצרור החיט, ואינו עווב נפשו בחוץ להיות נדונ בדין אחד. י"ח) רבבי יוסי אמר וכו': ר' י"א דבר זה (דפ"ז דף קע"ז ע"א)

יט) ובגין כך כתיב, אם ישם אליו לבו, ברעותא דלבא ע' דיכוין לגביה,
כדין רוחו ונשמו אליו יא Sof, ואתמשך גביה, ק לאתבנהה בהאי עלמא, מה
כתב בתריה, יגוע כלبشر יחיד ואדם על עפר ישוב, יגוע כלبشر יחיד, ההוא
גופא יתבל' בעפרא, וכל ההוא בשרא. והשתא, אדם על עפר ישוב, הא
חדותין דבנינה כמלקדיין, ויתוב על עפרא דבנינה ד גופא אחרא, כמה דהוה
בקדמיתא. ועל דא, רוחא ונשמתא בידוי דקביה, וחיס עלייהו דבנין נשא, דלא
יתאבידו מהאי עלמא, ומעלמא אחרא, בגין כך אל אלה הרותות לכלبشر.
כ) ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה וגוי. רבבי חייא פתח ר' חמת
מלך מלאכי מות ואיש חכם יכפרנה. כמה אית להו לבני נשא, לאסתمرا
מחובייהו, ולנטרא עובדייהו, דהא ר' בכמה זמנים עלמא אתון, ובכל يومא
עובדין במתකלא סליקין, ומשגיחין עלייהו לעילא, ואכתיבו קמיה. ש' וכד
עובדיהו דבנין נשא, לא מתכשرون קמי מלכא, סליק רוגוזא, ודינא אתער, הה"ד
חמת מלך מלאכי מות, ועוד בכל יוםא ויוםא בעי ב"ג לאודהרא מוחבו.
כא) ואיש חכם יכפרנה, בשעתא דמאיריהן דידיין קיימין על עלמא,
ירוגזא תלי, אי אשתחח בדרא זאה דרישים לעילא, קב"ה אשגח בהיה, ואשתכח
רוגזא. למלא דאתרגו על עבדוי, ת והוה תבע על א) סנטירא א' למעבד דינא,
אודהכי עאל רחימה דמלכא, וקם קמיה, כיון דחמא ליה מלכא, אתנהירו אנפו.

מסורת הזוהר

ק) וירא מ צ"ג ר) (משל ט).

לאודהרא מוחובי דהא כמה זמנים עלמא אתון ובגין
מלך וגוי. וליג' מן וכד עד סוף האות.

דרך אמרת א) שוטר העיר.

קח את המחתה

הסולם

מאמר

כ) ויאמר משה וגוי קח את המחתה
וגו': ר' חייא פתח, חמת מלך מלאכי מות
ואיש חכם יכפרנה, כמה יהם לבני נשא
להשמר מעונתייהם ולשמור מעשיהם. כי בכמה
פעמים נדונן העולם, ובכל יום ויום עולמים
המעשים במאונים, ומשגיחים עליהם מלמעלה,
ונכתבם לפניה. וכשמעשים של האדם אינם
כשרים לפנוי המלך, עולה בעט, והדרן נתעורה.
ז"ש, חמת מלך מלאפי מות. וע"כ בכל יום
ויום צריך האדם להזהר מעונתו.

כא) ואיש חכם יכפרנה: בשעה שבעל
הדין עומדים על העולם. והכעס תולה, אם
נמצא

יט) ובגין כך כתיב וכו': ומשום זה
כתבו, אם ישם אליו לבו, ברצון הלב
שיכוין אל המת. או רוחו ונשמו אליו יא Sof,
שהוא גמישן אליו להבנות בעולם הזה, מה
כתוב אחריו, יגוע כלبشر יחיד ואדם על
עפר ישוב. יגוע כלبشر יחיד, הינו נוף
ההוא יركב בעפר וכלבשר ההוא, ועתה, אחר
זה, אדם על עפר ישוב הרה תההדות
הבנייה כמקודם ויישוב על העפר, של בניין
גוף אחר, כמו שהיה בתחילת. ועל זה הרוח
הנשמה ביד הקב"ה ומרחם על בני אדם,
שלא יהיו נאבדים מועלם הזה ומעולם الآخر,
משמעותו כתוב, אלALKI הרותות לכלبشر,

שערי ההוא רחימא דמלכא לאשטעי בהדייה, ומלאה חדי, לבתר כד אתה סנטירא, חזא אנפוי דמלכא חדאן, ב אסתלק ואזיל ליה, ולא עביד דינא. וכדיין, ההוא רחימא בעי למלאה על עבדוי, ומכפר להו. ובג"כ, ואיש חכם יכפרנה. כב) אוּפַ הַכָּא, כִּדְחָמָא מְשָׁהָ דְּרוֹגָזָה הוּא *) תְּלֵי, מִידָּ וַיֹּאמֶר מְשָׁה אֶלָּ אַהֲרֹן, בְּגַין דָּאַיְהוּ שָׁוֹבְנִיא בָּ דָמְטְרָנוּתָא, וְקַטְרָתָא לֹא סְלָקָא אֶלָּא בִּידָּוּ, דָּאַיְהוּ אַסְגִּי שְׁלָמָא בְּעַלְמָא, וְקַשְׁירָה קְשָׁרָה דָמְהִימָנוֹתָא. קַטְרָתָה, הָא אָוקְמוֹה, חֲדוֹתָה דָעַלְיא וְתָחָא, קְשָׁוֹרָה דָמְהִימָנוֹתָא, סְלִיקָוּ דְרוֹגָזָה, הַהָיְדָה שְׁמָנוּ וְקַטְרָתָה יִשְׁמָה לְבָב, וְכָדִין וְאַיִשְׁ חַכְםָ יִכְפְּרָנָה, יִנְקִי וַיְדַכֵּי לְהָהָוּ רְגוֹזָא, וַרְחָמִין מִתְעָרִין. כג) רַבִּי אַלְעֹזֵר אָמַר, ח) אל תִּכְרִיתָוּ אֶת שְׁבַט מִשְׁפָּחוֹת הַקָּהָתִי מִתּוֹר הַלְּוִיִּם, בְּגַין דָּאַיְנוּ גּוֹעָא וְשָׁרְשָׁא דָלִיוֹא. וַזָּאת עָשׂוּ לְהָם וְחוֹיו וְלֹא יִמּוֹתוּ, דָבָעִי כְּהָנָא לְאַתְקָנָא לְהָוּ, דָעַגְגָדָא קְרִיבִין אַיְנוּן לְקוֹדֶשָׁא, לֹא יַעֲלֵן אֶלָּא בְּתַקְוֹנָא דְכְהָנָא, דָהָוּ יַדְעַ סִימָנָא דִימְטוֹן לְגַבְיהָ, וְלֹא יִתְיַר. וְכֵד מְכַסְיָא לְמַאֲנִי קוֹדֶשָׁא, כְדִין כְּסִוִּיא אַחֲרָא שָׁרִי, וְאַסְיֵר לְוָן לְקַרְבָּא לְמַחְמִי, דָהָא מְלָה נ) בְּחַשָּׁאי לֹא אִתְּ לְגַבְיוֹהוּ, אֶלָּא לְכְהָנָא, דָמְלָה דְלָהָוּן וְעוּבָדָא דְלָהָוּן בְּרוֹזָה הַ וּבְחַשָּׁאי וּלְיוֹאֵי לְאַרְמָא קְלָא.

מסורת הזוהר

ש) (פסלי נז) וַיָּקָרָא לוּ צִ"ב. ח) (במדבר ד). ב ל"ג אַסְתָּלָק וְאוֹזֵל לִיהְיָה וְלֹא עֲבֵיד דִינָא. ג ר"א אַבָּא. ד וְעַד מְלָה. ה ל"ג וּבְחַשָּׁאי.

דך אמת ב נבירה. ג) בלחש.

הסולם קח את המחתה

הבעם. ז"ש. שְׁמָנוּ וְקַטְרָתָה יִשְׁמָה לְבָב, וְאוֹ, וְאַיִשְׁ חַכְםָ יִכְפְּרָנָה. יִנְקִי וַיְדַכֵּי לְהָהָוּ רְגוֹזָא וַרְחָמִין מִתְעָרִין.

הסולם

מאמר

נמצא בדרך צדיק המצוין למעלה, הקב"ה מביט עלייה, והכעס נשקט. בדומה למך שבעס על עבديו והיה טובע על השוטר לעשות דין. בתוך כד בא אהבו של המלך, וקסם לפניו כיון שרahoo המלך האירו פנינו. התהילה אהוב ההוא של המלך לדבר עמו, והמלך שמת. אח'יך כשבא השוטר, רואה פניו של המלך שמחים מסתלק וחולך לה, ואינו עושה דין. ואו אותו אהוב מבקש את המלך על עבדינו. והמלך מכפר להם. ומשום זה, ואיש חכם יכפרנה.

כב) רַבִּי אַלְעֹזֵר אָמַר וכו': ר"א, אל תִּכְרִיתָוּ אֶת שְׁבַט מִשְׁפָּחוֹת הַקָּהָתִי מִתּוֹר הַלְּוִיִּים. כי הם הגועז והשורש של הלויים. וַזָּאת עָשׂוּ להם וְחוֹיו וְלֹא יִמּוֹתוּ. שהכהן צריך לתקון להם, שאע"פ שהם קרבנים אל הקודש. לא יבואר אלא בתקון של הכהן, שהוא יודע הסימן שיגיע אליו עד שם, ולא יותר. וכשמכסים לכלי הקודש, או שורה כיוסי אחר, מלמעלה, ואסור ללויים לקרב לראות, כי דבר בלחש דהינו סוד, איינו גותג בהם אלא בכהנים. שהדברים שלהם והמעשיהם שלהם, הם בסוד ובלחש. ולויים הם בהרמת קול, בשירה.

בג"כ

כב) אוּפַ הַכָּא כִּדְחָמָא מְשָׁה *) : אֶפְכָּא, כִּאֵן, כִּאֵשׁ ראה משה שהכעס תוליה, מיד, ויאמר משה אל אהרן, משומ שותוא השובין, דהינו הידין, של המלכה, והקטורת אינו עולה אלא בידין, שהוא מרבה שלום בעולם, וקיים קשר האמונה, שהוא המלכה, קטרת הרי העמידהו, שהוא שמהה של מעלה ומטה, קטר האמונה, הסתלקות

(דרורי דף קע"ז ע"א *) דף קע"ז צ"ב)

(כד) ב"כ כהני בחשאי וברוזא, וע"ד אסיר לוון חمرا, דחمرا לארמא קלא, ולגלאה רזין איהו. ח ב"כ ליווי אתמסרו לארמא קלא, זהה בדינא ATAACH, DINNA BATAGLIAIA AIHO, וLfersma MELA KAMI KLA. ABEL CHENNA, CEL MLAYI BERZOA VACHSHAI, VLAO BATAGLIAIA. ט BGIN, DAIAHO YMINA, CD DINNI SHREIN BULMA MSTRA DSHMALLA, YMINA YEA MKRBA, VBMHA. BKTRAT, DAIAHO VACHSHAI, BRZOZ DKEIK, VENIMAH MCLAL.

(כה) ת"ח, כד האי מדבר אהרא, שארו לאתערא אתערותא, כד לא ישתחחו זכאין, מדבר אהרא פנימה אהער לגביה, וקאים לקבלה, ודינן כ משתככי. וע"ד קיימא לקלב דא, וכדין DINNA ASTALK.

(כו) ר' אלעוז אמר, זאת עבודת בני קהת באهل מועד קדש הקדשים, בשעתה דבני קהת נטליין קדש קדשים, כדיןathi כהנא, וחפי כלא, עד לא יקרבען לנטלא ליה, ולא הו חמאן לעלמיין מה דיינון נטליין, אלא כ כלא בכסוייא מנייהו. כמה דכתיב ב' ובא אהרן ובנוי בנסוע המחנה והורידו את פרוכת המשך. ורוב כסוייא דמאנני מקדשא, תכלת איהו, בגין דתכלת הא אוקמה ואתמר. בתר דאתכסייא כלא, מקרבען בני קהת דנטליין, ולא מקרבען אלא באינון בדים דנפקיין לבר. הה"ז, ז וכלה אהרן ובנוי לכוסות את הקדש וגוי. בנסוע המחנה ואחרי כן יבוא בני קהת לשאת וגוי.

חולפי גרטאות

ז ואסיר ול"ג וע"ד. ז ל"ג ולגלאה רזין איהו. ח ב"כ אתמסרו בדינא דזהה DINNA BATAGLIAIA AIHO וLfersma MELA KAMI KLA. ABEL CHENNA, VBMHA. BKTRAT, DAIAHO YMINA, י דימע מקרבע. כ משתכחי. ז ל"ג כלא

מסורת הויה

א) (שם). ב) (שם). ג) (שם).

הסולם אל תכrichtו את שבט משפטות הקהטי
נקיטים. וע"כ עומד זה בנגד זה, וזה הדין
מסתלק.
(כו) ר' אלעוז אמר וכו': ר"א, זאת
עבדות בני קהת באهل מועד קדש הקדשים.
בשעה שבני קהת לוחקים את קדש הקדשים.
או בא הכהן ומכסה הכל מטרם שיקרבו לקחת
אותו. ולא היו וואים לעולם מה שהם נושאים,
אלא הכל היה במכוסה מהם. כמי"ש ובאהר
ובנוי, בנסוע המחנה והורידו את פרכת המשך.
ורוב היכיסוי של כל מדור היה בתכלת. משוט
שתכלת בבר העמידהו ולמדנו (געריל שלוח
אית קקד/א) ואחר שנתקנסה הכל קרבנים בני
קהת הנושאים. ואינם קרבנים אלא לאלו הבדים
שיוצאים לחוץ. ו"ש, וכלה אהרן ובנוי לכוסות
את הקדש וגוי בנסוע המחנה ואחרי כן יבוא
בני קהת לשאת וגוי.

מאמר

(כד) ב"כ כהני בחשאי וכו': משום זה
הכהנים הם בלחש ובסוד. וע"כ אסור להם
יין, כי אין הוא להרמות קיל, לשירה, ולוליות
סודות. ומשום זה נמסרו הלויים להרמות קול,
משום שמתוחזים בדרין, ודין הוא בגירוי,
לפרנס הדבר לפני הכל. אבל הכהן, כל דבריו
בسوء ובלחש, ולא בಗלי, משום שהוא ימיין
דHIGHINO חסד. כשהධיניגים שוררים בעולם מצד
השמאל, הימין יהיה מקרבע, ובמה. BKTRAT,
שהוא בלחש, בסוד, דק ופנימי מצל. שהוא
בונה.

(כה) ת"ח כד האי וכו': בוא ורא,
כשMOVED הוה אחר, דHIGHINO מובה החיצון, שהוא
מלחמות. מתחילה לעורר התעוררות הדין, כשהלא
נמצאים צדיקים יהונן, מובה הפנימי, שהוא
בינה, מתעורר אליה, וועמד בוגן, והධיניגים

כז) בג"כ קטרת דאייה פנימאה, וכל מה די ברוזא, לכהנא אתמסר. וע"ד ז) ויקח אהרן כאשר דבר משה וירץ אל תוך הכהן ויתן את הקטרת, דאייה פנימאה, רוזא דכהנא, כדיין ויכפר על העם ויעמוד בין המתים ובין החיים, בין אילנא דחיי, ובין אילנא דמוות, כדיין ימינה קריב דא בדא, ותעוצר המגפה, זכהה חולקא דכהנא, דכהנא אית ליה חילא לעילא, ואית ליה חילא לתחתא, והוא גרים שלמא לעילא ותתא, ובכל זמנה, שמאלא פלח לימינה, הה"ד וילו עלייך וישראלך, ימינה בשמאלא משבחבי במקדש.

(כח) רבוי אלעזר הוה קאים קמיה דרבוי שמעון אבוה, אל, כתיב (ח) ראה חיים עם אשה אשר אהבת כל ימי חי הבלך. מא"ל, ת"ח, ראה חיים עם אשה אשר אהבת דא הוא רוזא, דבעי בר נש לאכול לא חיים באתר דא, דא בלא דא לא אולא. ובבעי ב"ג לאכול לא מדת يوم בלילה, ומדת לילה ביום. ודא הוא ראה חיים עם אשה אשר אהבת (כל ימי חי הבלך. מא"ל, ת"ח, ראה חיים עם אשה אשר אלא על דא. ובועלך אשר אתה عمل תחת השמש, כמה דאמר (ח) בכל דרך דעתו והוא ישר ארכותיך.

(ט) וזה כל מלוי דשלמה מלכא, כלחו סתימים לגו בחכמתא, והبني קראי אתחזון דהוורתה רצואה, כמה דכתיב בתריה, כל אשר תמצא ידק לעשות

מסורת הזוהר

ז) ז"ח מה ט"ג שי"א ש"ח. ה) (קהלת ט) מקץ ט וזה אמר ר"ש כתיב לא. נ אל ר"א כתיב. כא צ"ב. ו) (משל ג) תק"ח קכ ט"ג של"ז

הטולם כל אשר תמצא ידק בכחך לעשות

מאמר

ח) בג"כ קטרת דאייה וכו': משום זה קטרת שהיא פנימית, וכל מה שהוא בסוו, נמסר לכלו. וע"כ ויקח אהרן כאשר דבר משה וירץ אל תוך הכהן ויתן את הקטרת. מפני שהוא פנימית, סוד הכהן שהוא ג"כ פנימי, אי, ויכפר על העם ויעמוד בין המתים ובין החיים. היינו בין עז החיים ובין אילן המוות. או קרב הימין זה בויה, דהינו שעץ החיים שהוא ימין קרב אל הכהן שהוא ימין, ותעוצר המגפה, אשר חלקו של הכהן, שהכהן יש לו כח למעללה, יש לו כח למונת, והוא גורם שלום למעלה ומטה, ובכל זמן, השמאל עובד אל הימין. ו"ש וילו עלייך וישראלך. והימין כלול בשמאל, נמצאים במקדש.

מאמר כל אשר תמצא ידק בכחך לעשות

(כח) רבוי אלעזר הוות וכו': ר"א היה עומד לפני ר' שמעון אביו. אמר לו כתוב ראה חיים עם אשה אשר אהבת כל ימי חי הבלך. מהו פירושו. אמר לו בוא וראה, ראה כתוב אה"כ, כל אשר תמצא ידק לעשות בכחך.

(דפוי דף קע"ז ע"ב)

בכחך עשה כי אין מעשה וחשבון וגוי, האי קרא אית לاستכלא ביה, ז' כל אשר תמצא ידק לעשות בכחך עשה, וכי שלמה *) דחכמתא עלאה ביה, יתיר על כל בני עולם, אמר הכי.

ל) ס אלא כל מלוי דשלמה מלכא על רוא דחכמתא אתרמו. ת"ח, כל אשר תמצא ידק לעשות בכחך עשה, דא הוא דעתך בר נש לאכלא שמאלא בימינא, וכל מה דהוא עביד, מביע ליה דלא יהון אלא כלילן בימינא. כל אשר תמצא ידק, דא שמאלא. לעשות בכחך: דא הוא ימין, כד"א ז' ימינך יי' נארדי בכת. וכיוון דבר נש יודחר לכל עובדיו יהון ע' לטטרא דימינא, ויכליל שמאלא בימינא, כד"ה שاري בגויה בהאי עולם, ויכניש ליה לגביה לההוא עולם אdatי.

לא) ולא ימא בר נש בשעתא ♀ דאתינה לההוא עולם, כדין אתבע מז מלכא רחמי, ואיתוב קמיה, אלא כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה, בתר דיסתלק בר נש מהאי עולם, אלא אי בעי בר נש, דמלכא קדישא יהיר ליה לההוא עולם, ויתן ליה חולקא לעולם דאתני, ישתדל בהאי עולם, לאכלא עובדיו בימינא. וכל עובדיו יהון לשמא דקב"ה, זהא לבתר כד יתכenis מהאי עולם, לאתדנא בדינה תקיפה, בדינה דגיהنم, לית תמן עיטה וחכמה וסכלתנו לאשתזבא מן דיןא.

לב) ד"א כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול. בגיהنم, אית ביה מדורין על מדורין. מדורא תחתה שאול. מדורא תחתה מניה, אבדון. ודא

חלופי גרסאות

מסורת הוחר

ז) (קהלת ט) מקץ כב צ"א. ח) (שמות טו) לך ס אל. ט לטטר ימין. פ דatoi בחתוא. פא צ"ה.

הסולם

מאמר

לא) ולא ימא ב"ג וכו': ואיל יאמר אדע, בשעה שבא אל עולם ההוא, או אבקש מז המלך רחמים, ואשוב לפניה, אלא ע"ז אומן, כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה, אחר שיסתלק האדים מן העולם הזה, אלא אם אדים רוצה, שהמלך הקדוש יאיר לו לעולם ההוא, ויתן לו חלק לעולם הבא, יעסוק בעולם הזה לבילול מעשיו בימין, וכל מעשיו יהיו לשם הקביה, כי אח"כ כשיתALK מעולם הזה, לדין בדין קשה, בדין של הגיהنم, אין שם עצה וחכמה ותבונה להנצל מן הדין.

לב) ד"א כי אין וגוי: פירוש אחר. כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול. כי בגיהنم יש מדורים על מדורים, מדור התהתקן הוא שאול. מדור יותר תחתון ממנו, היה אבדון

בכחך עשה כי אין מעשה וחשבון וגוי. מקרא זה יש להסתבל בו. כל אשר תמצא ידק לעשות בכחך עשה, וכי שלמה, שחכמה עליונה היתה בו יותר מכל בני העולם. אמר כד. ל) אלא כל מלוי וכו': ומושיב, אלא כל דבריו של שלמה המלך על סוד החכמה נאמרו. בוא וראה, כל אשר תמצא ידק לעשות בכחך עשה, זה הוא שадם צריך לבלול השמאלי בימין, וכל מה שהוא עשה, צריך שלא יהיה אלא כלולים בימין. כל אשר תמצא ידק, זה שמאל שנקרא ז' לעשות בכחך, וזה הוא ימין, כשב"א ימינך ה' נאדרי בכת. וכיוון שאדם נזהר שכל מעשיו יהיו לציד ימין ויכלול שמאל בימין, או הקביה שורה בתוכו בעולם הזה, ויאסוף אותו אצלו לעולם הבא ההוא.

(דפוי דף קע"ז ע"ב *) דף קע"ח ע"א)

קרח

סמייך לדא. מאן דנחית לשאול, ידונון ליה ומתרמן יצפץ וועלה. הה"ד ס) מורייד שאל ויעל. זמאן דנחית לאבדון,תו לא סליק לעלמיין.

לג) מאן דאית ביה עובדא טבא, צ או דאייהו מארי דחושנהא, הא אוקמויה דבכל ליליא וליליא עד לא ישכבר, ועד לא נאים, בעי בר נש לمعدן חושבנהא מעובדי זעבז כל ההוא יומא, ויתוב מנויו, ויבעי עלייהו רחמי. מ"ט בההיא שעתא. בגין דההיא שעטה אלינא דמותא שארי בעלמא, וכל בני עולם טעמיין טעמי דמותא, ובعي בההיא שעטה למעדן חושבנהא מעובדי, ווידי עלייהו, בגין דאייה שעטה דמותא, ואלין אקרון מארי דחושנהא.

לד) וכן מאן דاشתדל בדעת ובחכמה למנדע למאירה, כד יעברון ליה לאסתכאה ולאסתכלא באיננו חביבן דאתטרידו בגיהנם, ובדרוגא דשאול, וכלהו צווחין מאיננו דרגין, הוא לא ישתאר תמן, ולא ישתחח בינייהו, ועל דא אין מעשה וחשבון ודעת ובחכמה בשאול, ולא ישתחח אלא לעילא לעילא, ק באתר דכמה נהוריין ז' ובצינין, וכמה ד) כסופין ש שארן ביה, וכק"ה ח אתי לאשתעשע אעם א שאר צדיקיא די בגין עדן. זכהה חוליקהון צדיקיא באהי עולם, ובעלמא דאתרי, עלייהו כתיב י) אך צדיקים יודו לשמק יישרים את פניך.

לה) ס) ועבד הלווי הוא את עבודת אהל מועד וגור. רבבי אבא פתח, ק) היושב

מסורת הזוהר

ט) (ש"א ב) תרומה קמה צ"ר. י) (מהללים קמ) צ אי טבא איהו. ק די כמה. ר ובוינגן. ש שארין ביב' רכח צ"ה. ס) ויצא טו צ"ד. ל) (ישעה מ) ז"ח יז ט"ג שלית.

דרך אמרת ד) תאות ותענוגים שורים בו.

הסולם

מאמר

אבdon, זה סמוך לה. מי שיורד לשאול, ידונו אותו, ומשם יצפץ וועל. זיש מורייד שאל ויעל. וממי שיורד לאבדון, אינו עולה משם לעולם. לג) מאן דאית ביה וכוי: מי שיש בו מעשה טוב או שהוא מבعلي החשבון, הנה העמידוהו שבכל לילה ולילה. מטרם שייכבר, ועוד אינו ישן, צריך האדם לעשות חשבון מעשייו שעשה כל אותו היום. וישוב מהם ויבקש עליהם רחמים. מהו הטעם שצריין לעשות חשבון באותו שעת. משום שבשבעה היה אילן המות שורה בעולם, וכל בני העולם טועמים טעם המות. ע"כ צריך האדם באותו שעה לעשות חשבון מעשיין, ויתודה עליהם. משום שהוא שעת אמתו, ואלו נקדאים בעלי חשבון.

לד) וכן מאן דاشתדל וכוי: וכן מי שמשתדל בדעת ובחכמה לדעת את רבוני, (דפו"י דף קע"ח ע"א) הקי"ה היושב על חוג הארץ גור: רבבי אבא פתח,

על חוג הארץ וגוי. ת"ח, ב' כד בעא קב"ה לمبرי עולם, ז) סליק ברעותא קמיה, וברא ליה באורייתא. ובה אשחככל. הה"ד ז) בהכינו שמים שם אני. וכתיב ז) ואהייה אצלו אמון. והוא אוקמה, אל תקרי אמון, אלא אומן.

(ז) כד אתי לمبرי אדם, והא אמרה, אמרה תורה וכי למגנא אתקריאת ארך אפים ורב חסד. בההיא שעתה דנפיק אדם לעולם, הוות זיו פרצופא דיליה מעילא ומתחא, והוא דחלין מניה כל ברין, ואוקמה. ת"ח, לא אתקיהם עולם, ולא אשתלים, עד ההיא שעתה דנפק אדם בשלימו דכלא, ואתקדש יומא, ואתתקון קרסייא קדישא למלכא, כדי אשתלימו עלאי ותתאי, ואשתכחו חדון בכלחו עולם.

(ז) ז) בההיא שעתה דבעא יומא לאתקדשא, הו נפק רוחיהון דשדיין לאתברי גופא דלהון, ואתקדש יומא, ולא אטבריאו, ואשתאר עולם כמה דאתפגים מעבידתא *) ג' ואתחשר, כיון דאתקדשו דישראל, ואשתלימו בדרגייהון, ואשתכחו ליווי בסטר שמאלא, ה' כדי אשתלים הוא פגימה דעתמא, דמסטר שמאלא.

(ח) וע"ד בעאן לאתדכאה ליווי, וכדין כלא אתכליל, בימינא, וועלמא לא אתפגים, ובג' כתיב, ועבד הלוי הוא. הוא אשלים לסטר שמאלא. הוא אשלים לפגימו דעתמא. ואפילו ז' והוא סטרא דצפון, דاشтар חסר בעולם,

חולפי גרסאות

ב' כד סליק ברעותא קמי קב"ה לمبرי עולם אשחככל באורייתא וברא ליה. ג' ואסתחר. ז' מוסף עולם. ישראל אשתלימו. ה' כד. ו' לג' בימינא.

מסורת הוור

ט) (משל ח). ז) (שם) חולדות א' צ"ד.

עובד הלוי

הסולם

מאמר

(ז) בההיא שעתה דבעא וכו': באotta שעיה שרוצה להתקדש היום, הייזצאים רוחות ושדים לברווא להם גוּף. ונתקדש היום ולא נבראו (כנ"ל הקדשה ז' דף ק"צ ד"ה כיון) ונשאר העולם כמו נגמם מלאchetו ונחסר מחמת מציאות הרוחות ושדים כיון שנתקדשו ישראל ונשלמו במדרגות, ונמצאו הליים בצד שמאל, או נשלם פגט ההוא של העולם. שנעשה הצד שמאל, מחמת מציאות הרוחות והשדים, כי עיי' הליים נכליל השמאלי בימין ועייז' נתתקון השמאלי.

(ח) וע"ד בעאן לאתדכאה וכו': ועיב' צרכיהם הליים להתרדר ואו נכליל הכל בימין, והעולם איןנו נגמם, ומשום זה כתוב, ועבד הלוי הוא, הוא השלים את צד השמאלי, הוא השלים פגט העולם. ואפילו אותו צד צפין

שהיה

הקב"ה לברוא את העולם. עליה ברצון לפניו, וברא אותו בתורה. ובה נשחככל. ז"ש, בהכינו שמים שם אני, וכותוב ואהייה אצלו אמון. ותרי העמידוה, אל תקרי אמון אלא אומן. שהיתה אצלו האomon של העולם.

(ז) כד אתי לمبرי וכו': כשבא לברוא האדם, ולמדנו, אמרה התורה, וכי בנהנים נקרוא ארך אפים ורב חסד, ואם לא יהיה אדם שייחטא, למי תאריך אפ'ך. באotta שעיה שיצא האדם לעולם, היה זיו הפנים שלו ממעלה וממטה, והיו יראים מפניו כל הבריות. והעמידות, בוא וראה, לא נתקיים העולם ולא נשלם עד אותה שעיה שיצא האדם בשלהמות הכל ונתקדש היום. ונתתקון כסא קדוש למלך, שהוא המלכות. או נשלמו הульיניות והתחנות, ונמצאו שמחה בכל העולמות.

(דפ' ז' קע"ח ע"א *) דף קע"ח ע"ב)

כד ברא קב"ה עלמא. ליוואה בארוןא אשלים לכלא. מא' בארוןא. בההוא מטולא
דיהו נטלי במשכנא, אשתלים כל ההוא פגימו על ידיה.

לט) ז' הוא: לעילא לשמאלא. הוא: אתכליל בימינא,תו הוא: דא
עתקא. ח אלמלוי דינה לא אשתחח בעלמא, לא הו ידע בני נשא מהימנותא
עלאה, ולא ישתדלון בני נשא באורייתא, ולא יתקיימו פוקדי אורייתא, פולחנא
שלימותא דישתחח בעלמא לגבי מלכא קדישא, מאן עבד ט ליה. הוי אומר
דא ליוואה.

מ) ותו ועבד הלוי הוא, כד"א ט) כי יי' הוא ט האלהים. הוא אשלים
שלימותא, למייחוי כלל חד. הוא: פשיטה לקבלה לכנסת ישראל, כד"א,
ט' שמאלו תחת לראשי, בגין לחברא זוגא כחדא. מאן אתער רחימותא. הוי
אומר הוא.תו הוא . כד"א ט) הווען עשו ולא אנחנו עמו. בג"כ הוא: כ' לחתא.
הוא: לעילא. הוא: ז' אתגלייא. הוא: ט' סתים. הוא כ אלhim.
מא) ר' יצחק אמר, ז' זמין קב"ה לאנזהורא לסתירה, כנהורא דשמשא. ונזהורא
דשמשא יהא על חד שבע זמנין. ההז' ז' והיה אור הלבנה כאור החמה וגוי.

חולפי גרסאות

ז' הילא. ח ת"ח אלמלוי ולט'תו הוא דא עתקא.
ט לה. י' דא עתקיא כד"א כי ה' הו אליקם.
כ האלקיט. ל' מוספי ואיזן איזקיא דבגיניהו
זמן: עתידי.

מטווות תוהר

ס) (דברים ד) תרומה ט' צ"ה. ט) (ש"ל ב) ב"א
רלה צ"א. ט) (טהראט ק) נה סב צ"ג. ז) (ישעה
ל' שמות בט צ"ג.

דריך אמרת ז' מזכות. ז' כתרא. ט) בינה. ז' תנית. ט) כתרא.

הטולם

זהה. הוא, משלים השלומות שיהיה הכל אחד.
הינו שתייחדו כל המדרגות להיות אחד, הוא,
ירוה התפשטות השמאל לקבל את כניסה
ישראל, שהיא המלכות, כ"א שמאלו תחת
לראשי, כדי לחבר אח"כ הזוג ייחד, בטוד
וימנו תחבקני, מי עורר את האהבה של
שמאלו תחת לראשי, שה"ס אהבת דודים, הי'
אומר הוא דהינו הלוי. עוד, הוא כ"א.
היא עשו ולא אנחנו עמו שסובב על הקב"ה.
משמעותו ותקונו מגיע עד הכתרא. כי הוא
ירוה על נסתר. אם לא היה נמצא דין בעולם,
שהיות תקון של הלוים, לא היו בני אדם
יודעים אמונה העליונה, ולא היו בני אדם
עוסים בתורה, ולא נתקיימו מצות התורה,
ועבודה שלמה הנמצאת בעולם למלך הקדוש,
מי פושה אותה. הוי אומר הלוים.

ט) ר' יצחק אמר זמין וכו': ר' י"א
עתיד הקב"ה להאיר את הלבנה כאור המשמש
ואור המשמש יהיה על אחת שבע פעמים, ז' ש' ז' ז'

מאמר

שהיה חסר בעולם כשברא הקב"ה את העולם,
השלימו ניכ' הלוים, כי הלוים בארון השלימו
הכל. מהו בארון. הינו באותו משא שהיה
מושאים במשכן, בעת נסיעת המשכן נשלם
על ידיהם כל פטם הוהו.
לט) הוא, לעילא לשמאלא וכו': ועבד
הלוי הוא. הוא יורה למעללה בשמאלא, הינו
שמתוקן השמאל למעללה. הוא, יורה שנכלל
בימי'. עוד הוא זה עתקיא. שהוא כתרא.
שעבוזותיו ותקונו מגיע עד הכתרא. כי הוא
ירוה על נסתר. אם לא היה נמצא דין בעולם,
שהיות תקון של הלוים, לא היו בני אדם
יודעים אמונה העליונה, ולא היו בני אדם
עוסים בתורה, ולא נתקיימו מצות התורה,
ועבודה שלמה הנמצאת בעולם למלך הקדוש,
מי פושה אותה. הוי אומר הלוים.
ב) ותו ועבד הלוי הוא וכו': עוד ועבד
הלוי הוא, הוא כמו שאתה אומר, כי היה
הוא האלקים. הינו שעיג' ידו נעשה יודע
(דפוסי דף קע"ח ע"ב)

וכתיב ז) לא יבא עוד שמשך וירוחך לא יאסת. וכתיב ז) לא יהיה לך עוד השם וגוי,

רעה מיהימנה

מג) כל פטור רחם לכל בשר וגוי, ואת בכור הbhמה הטמאה תפדה. פקודה דא לפדות פטר חמוץ, לפדות לעלמא דעתך. ואיל קודם דזעיר לההוא עלמא, לא יפדה נפשיה ורוחיה ונשمتה באורייתא, עתיד לאחזרה להאי עלמא כדקמיה. ח) ישוב לימי עולםיו, ולקיים נפשא ורוחא ונשמתה.

מג) כתיב א) הנה כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר, וישראל, בגין דפדיון דלהון הוא بلا תורה, דאייהו כסוף כסופא דעתך דעתך, אהדרו תלת זמנין מ' אחרניין בגלויתא, ובפרקנא בתרייתא דפורך דלהון יהא באורייתא, לא יהדרו לעלם בגלותא. אותו רבנן ובריבו ליה, ואמרו רעה מיהימנה, קב"ה יפדה לך, וכל ישראל יפדן על ידך, ותחדש עמהון, ואיןון עמר.

מד) פקודה בתך דא, לדzon בערכיכי בית. וברוזא דחכמתא, בית דב"ג, דא אתה. אי איה אתה דטוב ורע, ובמי להמיר רעה בטובה, יפדה לה מ' מההוא רע, ויהיב לה ערך דילה. אבל אתה דאלנא דחייב, אמר בה ב) לא יערכנה זהב

חולפי גיסאות

מסורת הזוהר

ק) (שם ס) בא נ צ"צ. ר) (שם) ח"א רבנו. ז"ח

יד ט"ב ש"ב, כו ט"א ש"ח. (שם) (במדבר יח).

ח) (איוב לג) וישוב נד צ"ה. א) (שם) משפטים קיה צ"ג. ב) (שם כח) שמיני ל צ"ט.

עובד הלווי

הטולם

מאמר

זהיה אור הלבנה כאור החמה וגוי. וכתוון לא יבא עוד שמשך וירוחך לא יאסת. וכתוון לא יהיה לך עוד השם וגוי. ואמר רבנן וברכו אותן. ואמרו: רעה מיהימנה, הקב"ה יפדה אותך, וכל ישראל יהיו פדים על ידך, ותחדש עמכם והם עמר.

מאמר ערבי בית

מד) פקודה בתך דא וכו': המצווה של אחר זה, הוא לדוח בערכיכי בית. ובסיד החכמה. ביתו של אדם זו אשגת. אם היאacha דטוב ורע, ורוצה להמיר רעה בטובה, יפדה אותה מאותו הרע, ויתן בעודה הערך שלה. אבל אשאה של עץ החיים. שהיא המלוכה. נאמר בה, לא יערכנה זהב וכוכבית ותמורתה כל' פן. ואני לה ערך. כמו שנאמר, אשאת חיל מי ימצא וגוי. וזה היא השכינה, מי שנומל

חסד

מג) כל פטור רחם וגוי: מצוה זו היא לפדות פטר חמוץ. הינו לפדות עצמו לעולם הבא. ואם קודם שילך לעולם ההוא לא יפדה נפשו ורוחו ונשמותו בתורה, עתיד לחזור לחתגנגל בעולמות כבתחילה, כמו שישוב לימי עולםיו, ולקיים נפש רוח ונשמה.

מג) כתיב חן כל וכו': כתוב, הנה כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. הינו ישראל, משום שפדיון שלם היה בימי תורה, שהיא כסוף, דהינו כסופה. שפירושו החמודה, של עולם הבא, חזרו ג' פעמים אחרים בגלות, (דפוסי דף קע"ה ע"ב)

זוכוכית ותמורהת כל פז, ואין לה ערך. כמה ע"ד אמר, א) אשת חיל עטרת בעליה, ואתמר ב) אשת חיל מי ימצא וגוו. ודא שכינתה. מאן דגמיל חסד עמה, לית ערך לאגרא דיליה. ומאן דחאב לגבהה, לית ערך לעונשא דיליה.

מה) כמה שפחות אית לה דמשמעין לה, וכל חדא וחדא מניהו, אית לה ערך. וכל חד וחד צרייך פדיון. אבל מאן דירית נשמתא, פ או רוחא, או נפשאMSCINATA, לא צרייך פדיון, דשכינטה עליה אמר (ח) אני יי' הואשמי וכברדי לאחר לא אתן. דפדיון דיליה בקביה תלייא. ז' דאמשכין ק לה ר' ישראל, ש' בקשורה לתפילין, באות דשבת, באות דיוםין טבין, באות דברית, ותורה, בכמה פקדין. דפדיון דיליה ה' תלייא בקביה, הה"ד וואעש למעןשמי, וכבגינה (ז) ואף גם זאת. הבי כמה פקדין איננו דעבידין בני נשא על מנת לקבל פרט. וכמה א' חובין. ולכל פקדוא אית ליה ערך בההוא עולם. ב' אבל עונשא למאן דאעבר עלייו, ג' אין ליה ערך ושיעור.

מו) פקדוא בתור דא, לדון במורים נכסיו לכחן, הה"ד כל חרם בישראל לך יהיה. ורוא ז' דא כל פטר רחם לכלبشر אשר יקריבו לי' באדם ובבאהמה. רחם: בהיפוך אותו כחוובן *) רמ"ח אברים דבר' ג, עליהו אמר (ח) ברגז רחם תזוכר. בתור דכעיס ב' ג, ומחרים ההוא בעירא לגביה, הא שRIA אל אחר נחש,

חולפי גרסאות

ע דאוקטעה. פ' או נפשא או רוחא. ז' דא משכו: דאי משכן. ק' דיליה. ר' מוסיף לנבי ישראל. ש' מוסיף בקושטא בקשורה. ח' ל"ג תלייא. א' מוסיף חביב דלהון: פקדין דלהון. ב' ל"ג אבל: ולכל ג' אית. ד' מוסיף דא באדם ובבאהמה.

מסורת הזוהר

ג) (משל יב) ב"ב ה' צ"א. ז' (שם לא) תורייע ב' צ"ז. ח) (ישעה מב) יתרו קד' צ"ז. ו) (יחזקאל כ) ח"ב קכבר. ת"ז תיז' כב. ז) (ויקרא כו) שמוטה עב צ"פ. ח) (חבקוק ג) בהר יג' צ"ת.

ערבי בית

יש לה ערך בעולם ההוא. אבל העונש למי שעובר עליון, אין לו ערך ושיעור.

מאמר מחרים נכסיו לכחן

מו) פקדוא בתור דא וכו': מצוה לאחד ג', לדון במורים רכישו לכחן. ז' ש' כל הרים בישראל לך יהיה. וזה סוד כל פטר רחם לכלبشر אשר יקריבו לה' באדם ובבאהמה. נאמר עלייה, אני ה' הואשמי וכברדי לאחר רחם בהפקת האותיות הוא רם"ח, כחשבו שישראל ממשיכים אותו אליה בקשר לתפילין, באות שבת, באות ימים טובים, באות ברית ותורה, בכמה מצות. כי הפדיון שלה תלייה בקביה, ז' וואעש למעןשמי. ושבבילה. ואף גם זאת וגוו. כך כמה מצות עוזים בני אדם על מנת לקבל פרט. וכמה עונשות. וכל מצות

מאמר

חסד עמה אין ערך לשכר שלו.ומי שהוציא לה, אין ערך לעונש שלו. מה) כמה שפחות איתות וכו': כמה שפחות יש לה, המשמשות אותה, וכל אחת ואחת מהן יש לה ערך, וכל אחת צריכה פדיון. זהינו לפדות אותה או רוח או נפש, מן אבל מי שיושש נשמה או רוח או נפש, מן השכינה, אינה צריכה פדיון, כי השכינה, נאמר עלייה, אני ה' הואשמי וכברדי לאחר לא אתן, כי הפדיון שלה תלייה בקביה, שישראל ממשיכים אותו אליה בקשר לתפילין, באות שבת, באות ימים טובים, באות ברית ותורה, בכמה מצות. כי הפדיון שלה תלייה בקביה, ז' וואעש למעןשמי. ושבבילה. ואף גם זאת וגוו. כך כמה מצות עוזים בני אדם על מנת לקבל פרט. וכמה עונשות. וכל מצות (דפניי דף קע"ח ע"ב *) דף קע"ס ע"א)

דעתם ביה, ט) אරור אתה מכל הבהמה, ואיתו לשמאלך דברך. בגין דא מני קב"ה, ח למייב לכהנא, דאייהו רחמי ברכה, לאתכפייא רגוז, דעתער בההוא ביג' מריה, חרבא דמלאך המות, ואתער ימינה לגביה ברחמי, ואתכפייא רוגזא דשMAILא, והאי איהו ברגו רחם תוכור.

מז) מאן דכעיס, ז דאית ליה בכעס סט המות, דעליה אוקמויה מאריך מתניתין, כל הכוועס כאילו עובד ע"ז. בגין דסטרא אחרא אתקודת בע"ג. ובזהיא בעירא דיהיב לכהנא אתרפיש חרם מניה, ז וסמאל אל אחר ח חרם, ונוקבא דיליה קלהה, כלולא מכל קללות שבמשנה תורה. ובקב"ה בריך בכל אוריותא כלל, וכל ברכאן מימינה, ט דאחד ביה כהן. בגין דא כל חרם צרייך למיהיב ליה לכהנא, דאייהו אכלי ליה בנורא, ושצוי ליה מעלמא, ושכך אשא משMAILא בימינה, דאייהו מייא, וביה ט וחמת המלך שככה.

מח) פקודא בתר דא להפריש תרומה גדולה, ואוקמויה תרי ממא, מאה תרומה. רבנן דמתיבתא, האי תרומה דצרכין לאפרשה תרי ממא, בסתרי תורה מאי ניהו. מאן ז דבעי למטעם, אי הוא זר יומת והינו אל זר סמאיל. דקב"ה אמר כ) ויקחו לי תרומה, תרי ממא, לייחדא ליה תרין זמניין ביוםא, דהינו תרי ממא, במ"ט אתון דשמע וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד דערבית, ובמ"ט אתון דשחרית, חסריין תרין ממא, איינון שכינתא עלאה, וחתאה, בתרוייהו צרייך לייחדא לקב"ה, אמה דתרוייהו. מהה דתרוייהו. מאה באמא. אמרה באטווי מאה איהו ואיהו בהפרק אתון, הא"מ.

חלופי גרסאות

מסורת הווער

(בראשית ג) פקדוי קא צ"ח. ז) (אסטר ז) ח"ג
ה למיהו. ז ל"ג מן דאית עד כאלו. ז גויס כאן
מן דאית עד בגין. ח ל"ג חרם. ט ואחד. י בעין.
קלג. זטו: רlid. רעד: כ) (שמוט כח) תרומה א
צ"א.

הטולם

מאמר

הכעס. כי נתעורר באותו האדם המרתה, שהיה חרבבו של מלאך המות, ומיכ נתעורר הימין אליו ברחמים. והכעס דשMAIL נגע, וזה הוא בגין רחם תוכור.

מאמר תרי ממא

מח) פקודא בתר דא וכוי: המזוהה של אחר זו, היא להפריש תרומה גדולה. והעמידותו שנים ממא. שואל מהו תרומה. ומшиб. רבנן של' הישיבה אמרה, תרומה זו שצרכיכים להפריש שנים ממא, בסתרי תורה מה היא מרתום. היינו, מי שרצו לאטען ממנהן אם הוא זר יומת. היינו אל זר, שהוא סמאן. שהקב"ה אמר, ויקחו לי תרומה, שנים ממא שפירושו, ליחדו ב', פעמיים ביום. דהינו שנים ממא

מן מאן דכעיס דאייך וכו': מי שכועס, שיש לו בהכעס סט המות, שעליו העמידו בעלי המשנה, כל הכוועס כאילו עובד עבדה זרה, משום שהסטרא אחרא שורפת באדם. ובאותה בהמה שנוטן לכחן נתפרש החרם ממנה. סמאל אל אחר, הוא חרם. והנוקבא שלו, קלהה, הכלולה בכל הקללות שבמשנה תורה. והקב"ה בריך בכל התורה כולה, וכל הברכות הן מימין, שהכחן אחוז בו. ומשום זה כל חרם צרייך לחתת לכחן, שהוא שורפו

(דפו"י דף קע"ט ע"א)

רעיון מהימנה

מט) ועוד ח' והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה ליי', תרימו, כגוון י' רום ידיהו נשא ואיננו עשר אצבען, דסליקו דלהון לעשר ספרין, ז' דאיןון יריד ה"א וא"ז ה"א, דסליקו מ"ה. ובאותו דלאפה ביתה, מה סליק מא"ה, י"ט ה"צ. והאי איהו דאוממה רבנן מארי מתניתין, ז' ועתה ישראל מ"ה יי' אלהיך שואל מעמד, ואמרו, אל תקרי מה אלא מאה, לקבל מאה ברקאנ דמחיב ב"ג לברכא למאירה בכל יומה, והאי איהו דצריך ב"ג למטעם בכל יומה למאירה, ובגדי ויקחו לי תרומה.

ג) וכמה תרומות איןון, את תרומה מדאוריתא, תורה ט' מ'. והאי איהו תרומה, תורה דאתהיבת בארבעים יום. ואי תירמן דאכלנא ט' מנה, הא כתיב ט' ויהי משה בהדר ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה. נטירת הווע עד השחתה האי תרומה לקביה. וכיוון דמלכא לא אכל, אין אכלין עבדי, זהא לבתר ט' דאמר ט' אריתוי מורי עם בשמי, על בתר אכלו רעם, ט' ייכלן עבדוי.

נא) פקדוא בתר דא ט' להפריש מעשו ללו', ואיהי שכינתא מסטר דימינא

חולפי גראסאות

כ להחן. ז' מוסף דיןון עשר ספריאן. ט' ל"ג פ' מנא. ט אמר. ט ל"ג לבתר. ט' ל"ג ייכלן עבדוי. ט' מוסף להפריש תרומות, לוי להפריש תרומת מעשר. ק' ווא.

מסורת היהודים

ט) (במדבר טו) ח' ג' קפה: רעב. ט) (חבקוק ג' ה"ז חי"ט לט. חמ"ט פה: ט) (דברים יוד) אחורי מות א צ"ת. ט) (שמות לד) חולדות יש צ"ג. ט) (שיר ה) ויצא קמד צ"ד.

תרי פמאה

אלא מאה והיא בגוד מאה ברכות שארט חייב לבך בכל יום לאדונו. וזהו שהאדם צריך לטעום בכל יום בשבייל אדונו. ומשום זה כתוב ויקחו לי תרומה. ג) ובמה תרומות איןון וכור': וכמה תרומות הון. יש תרומה מן התורה, כי תרומה, היא אותיות תורת ה"ה מ'. שזו היא תרומה, שהיא החתורה שנינתה בם' יום, ואם תאמרו שאכלתי ממנה באותם מ' יום, הרי כתוב, וכיי משה בהדר ארבעים יום וארבעים לילא לחם לא אכל ומים לא שתה. שמורה היהת עד עתה דהינו עד המשכן תרומה זו, אל הקביה. וכיוון שהמלך לא אכל דהינו שלא היה זוג ז"א ומלאכותו, הנה, איד אוכלים עבדוי. כי לאחר כד אחר שעשך המשכן אמר אריתוי מורי עם בשמי, שהיה זוג ז"א ומלאכות, לאחר זה, אבל רעיט, דהינו שייאלך עבדוי, כלומר, שיקבלו מהארת הוווג.

ה솔ם

פאמיר

ממאה, שהם במ"ט אותיות של שמע ובשכמל'ו' של ערבית ובמ"ט אותיות של שמיע ובשכמל'ו' של שחרית, חסרים כאן שנים למאה שלמות, והם שכינה עליונה שהוא בינה, ושכינה ההתוינה שהוא מלכות. כי בשתיין צריכים ליהדים אל הקב"ה, שהוא עמה (עם אלף פתוחה) של שנייה, מדה של שנייה. ועמהו הוא מאה באמה. אמה הוא אותיות מאה, ובכפיכת האותיות הוא אותיות האם, ההורם על בינה.

ט) ועוד, והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו לה. תרימוג הוא כמו רום ידיהו נשא שרום ידיהו, פירושה עשר אצבעות ידיהו. והן עשר אצבעות, שהעליה שליהם, דהינו בסוייה שאו ידיכם קדש. הילא לעשר ספריות, שהם יוד הא אוו הא. העולים מ"ה, ובחולפי אותיות דלאפ בית א'ת ב"ש עולה מ"ה, מאה, כי המ' דמי' מחלף עם י' ע"פ הצירוף ים דאית ב"ש והה' דמי' מחלף עם ז' ע"פ הצירוף ה' זאי'ת ב"ש. ז' עם י' הן מאה, והוא שהעמידו רבנן בעלי המשנה, ועתה ישראל מה ה' אלקיד שואל מעמד, ואמרו, אל תקרי מה (דדרוי דף קפ"ט ע"א)

פאמיר להפריש מעשו

נא) פקדוא בתר דא להפריש וכור' המזווה של אחר זו, היא להפריש מעשר ללו', וגיא

דאיהו חסד. תרומה גדולה לכחן. מטרא דשMAILA, דאייהו גבורה, תרומת מעשר ללווי, ב- דאייהי שכינתא.

(נב) ש י'ז ה' וא'ז ה', ח שלשת עשרוניים א לפר, מסתרא דההוא דאתמר
כיה,^ט ופni שור מהשמאל, ודא גבורה. עשרון לכbesch, ודא ב י'ז ה' וא'ז ה'א,
דסליק ג' לעשר אתוונ, האי עשרון. ועשר למ'ה ומ'ה למאה.

נג) אבל שלשה עשרוניים ד יי י, וסלקין ח לל, וי ספירן בהוז, סלקין
ו מ"ג ביצים ז וכלה יוד, חומש ביצה, ח תוספת מצד ה, והכוי מעשר, ט דאייהו
פקודא להפריש . ישראל מעשר, מטרא דאת י, מעשר מן המעשר, חד מחמש
מטרא דאת ה. כל עשורין כדעת י, ואיהי שכינתא חד מעשר ספירן. א' מחמש,
אייהו מטרא דתפארת, דאייהו חמישה מכתר. ז וכד תחשוב מלכות עד תפארת,
ט תשכח תפארת חמיש מתחא לעילא. ושבינתא חמישה לא גביה.

נד) ומסטרא אחרא אליו שני עשרוניים לאיל, וכליית יי הכה ב שקל

חולופי גרסאות

ד ואיה. ש יוד ה"א וא"ז ה"א. ת ל"ג מן שלשה

עד דסליק. א לבר. ב יוא"ד ה"י וא"ו ה"י. ג עשר.

ד דא יוֹדֵה חַי וְאָזֶן חַי. ה לְ לִי רַי. וּמַגְן ז וּבְלָא; וְכֵל. ח וּתוֹסְפָת. ט לְגַי דָאִיהָן. ז לְגַי.

מיסורה הזר

๕) (יחזקאל א) ב"א פה צ"א.

לכטראיז'ן מזיאר

הסולם

צ' אמר

מג'ג נמשכים מאות הי', שם ג' אותיות
שבמילוי הוויה דס', והוחשבו שלחים, שהוא
ל', ויזד ספירותו. וחותם ביצה הוספה, על
המג' ביצים, היא מד' ח', כי המילכות יש
בבה בחינת ח', ובcheinת י' וכך המשר שהיא
המצוא שיפרישו ישראל מעשר, היא מד' אותיות
יב' שבמלכות היא אחת מעשר ספירות וט'
שהמלכות היא אחת מלולות בה, ועכ' הוא סוד י'. והוא
הספרות אחד מהמש ספרות, מד' אות ח'. כל מקום
שנאמר עשר הוא מאות י' שהיא השכינה
שהיא אחת מעס'. א' מהmesh ח': מד' התא'ת.
מצד מה שחת'ת היא החמייש' מכתבר. זהינו
חווב' חג'ת, וכשותחשוב מלוכות עד ת'ת
תמצא ת'ת שהיא החמייש' ממלה'ם לעלה'.
זהינו מלוכת יסוד הוז נצח ת'ת, והשכינה
היא חמישית אלאי, איג התא'ת, וכל ד' אגן
תונתי' מאירם בה, ועכ' היא סוד ח'. שמצד
ה' זו היא תונספת החומש ביצה הניל.

נד) ומפטרא אהרא אהיה וכיו' ; ומצד' המלכות היא שני עשרוניים לאיל שנה עשרוניים הם ב' יודג' והיא כלולה עשרה הבה בשקל החדש. עשרה עשרה הוא ז' מתייחסו ב' במלואם מושגאל. ומייא ברוחראיא

היא השכינה. מצד ימין, שהוא חסד, ניתנה תרומה גדולה לכהן, שהוא חסד. מצד השמאלי, שהוא גבורה, ניתנה תרומת מעשר, כלומר התרומה של מעשר, ללווי, שהיא השכינה מצד השמאלי.

נבי יוד הוי ואו הוי וכו': הויה במספר
סיג, שהוא יוד הוי ואו הוי שהי' אם,
שהיא שמאל אל אבא, שהוא הויה במספר
פ'יב. כי עיב סיג חם ימי' ושמאל, היא שלשה
עשרה זוגות לפ'ר, דהינו ג' יודין דמלוי סיג
שגעראים שלשה עשר זוגות, ואומרו לפ'ר, מושם
שהוא מצד אותו שנאמר בו, ובפני שור מהשמאלי,
והו גבריה, כלומר קו שמאלי. ועשרה זוגות
זה הוא יוד דא ואו הא, העולה עשר אותיות,
וחהו עשרון, שהוא עשר אותיות, ועשר
אותיות אלו הם בחשבון מיל', ומה הוא מאה.
ככל בדבור בסמן.

נג) אבל שלשה עשרונימ וכו : אבל שלשה עשרונימ, רומדים על תרומות חלה, שהיא נהגת בעיטה בת מג' ביצים וחומש ביצה. כי יי' יי' שיש בהוחה דס' ג' ג' אחותיות, ועלות לחשבון ל' / והם ל'ג', unus יוד ספירות שבת, שבג' יודין, עולים מג' שה'ס מג' ביצים. והכל הוא יי', שאל המספר

הקדש, עשרה עשרה י' ה'ה, לאיל דא ר', דאייהו שקל הקדש, והאי איהו עשרה
עשרה הכהב שקל הקדש. ועוד, שני עשרונים, י' מן וייצר. לאיל ר' מן וייצר.
וכלא א', י' לעילא, י' לתחא, ר' באמציעתא.

נה) ועוד שלשה עשרונים איננו י' י'. פקדא בתר דא, להפריש תודה.
ורבנן מארי מתניתין אוקמו, דתוודה עשרים עשרונים, ומתפלגין י' עשרונין
לחמצז, ווי' למצה. וממי' של מצה, עושים ל' מצות. ומעשרה של חמץ, עושים י'
חולות. ודא איהו סלת חולות מצות בלולות בשמן. מי' עשרונים, דאיון יי'יד הי'
ואיזו ה', הו עבדין ל' מצות, דאיון י' י'. הא שמא, זמנין איהו לימינא, זמנין
אייהו לשמאלא, זמנין באמציעתא. רחמי מכל טרא, לימניה ולשמאליה.
נו) זמנין י' לימינא, ואין פוחתין ביה מעשרה מלכיות. ס' ולזמנין יי'יד
לשמאלא, ואין פוחתין ביה מעשרה שופרות. ע' ולזמנין יי'יד *) באמציעתא, ואין
פוחתין ביה מי' זכרונות.

נו) ע' פ' יי' יחנו ועל פ' יי' יסעו את משמרת יי' שמרו. דכל י' אית לה

חולפי גרסאות	מסורת הזוהר
ס' לג' מז ולזמנין עד ולזמנין. ע' ג' ולזמנין יי'יד; ערזה מלכיות.	(במדבר ט).

הטולם	להפריש תודה	מאמר
<p>היא עשרים עשרונים, ומתקלים עשרה עשרונים לחייב, ועשרה למצה. ומעשרה של מצה, עושים ל' מצות. ומעשרה של חמץ עושים י' חולות. וזה הוא סולט חולות מצות בלולות בשמן, מן י' עשרונים שם י' אותיות דחויה במלוי ס'ג שחן יוד הי' ואו הי'. היו עושים ל' מצות, שם י' י' שיש בחוויה דס'ג שבגימטריא ל'. שה'יס' שלשה עשרונים כנ'יל, שם הוה, הוייה במילוי ס'ג, פעם הוא לימיין, חסד. ופעם הוא בשמאלי גבורה. ופעם הוא באמצע, דהינו רחמים מכל צד הן לימיין והן לשמאלי. כי קו האמצע כולל יי'ון ושמי'אל.</p> <p>נו) זמנין י' לימיינא וכרי: ולפעמים ה', שהיא מלכות בימיין, ז'ס שאין פוחתין בה מעשרה מלכיות. שעשרה ה'ס י'. ולפעמים ה', שהיא מלכות, בשמאלי, ז'ס שאין פוחתין בה מעשרה שופרות. כי אז היא נקראת שופר, כמו אמר שהיא בשמאלי, כנ'יל. ולפעמים ה', שהיא מלכות. היא באמצע, בין יי'ון לשמאלי, שאו היא נקראת זכרון, על שם ז'א, שהוא קו אמצע. ז'ס אין פוחתין בה מעשרה זכרונות נו) ע' פ' ה' וג' : על פ' ה' יחנו ועל פ' ה' יסעו את משמרת ה' שמרו. שי'ש כאן נ' תודה. ורבנן בעלי המשנה העמידו, שתודה לה</p>	<p>האמצעי השוקג ומכוירע אוטם. זהה הוא עשרה עשרה הכהב, שהכהב שהיה מלכות, כוללת בתוכה י' מימין י' משמאלי בשקל הקדש, היינו קו האמצע שהוא ז'. ועוד, שני עשרונים לאיל, הם י' י' מ' וייצר. לאיל הוא ר' מן וייצר. הכל הוא צורת א'/ שצורתה היא י' למעלה י' למטה הרומות על יי'ון ושמי'אל, ז' באמצע, הרומות לקו אמצע. פירוש, ב' יודין של הצירוף יאהדרנה, שיש על ב' יודין של הצירוף ה'ס הכמה תחתונה ובצירוף הוה י' למעלה בראש, ווי' למטה בסות' ר' אותיות באמצע. והוא כדוגמת צורת א'/ שיש בה י' למעלה ווי' למטה ווי' באמצעת. והי' ראשונה של הצירוף ה'ס הכמה עליונה ויא' אוחdoneה של הצירוף ה'ס הכמה תחתונה ז' אותיות שבאמצע הם הממשיכים מהכמה עלינה לחכמה תחתונה.</p>	<p>נה) ועוד, שלשה עשרונים וכרי: ועוד. שלשה עשרונים הס ג'פ י' י' שי'ש בחוויה במלוי ס'ג, והם המזויה של אחר זו, להפריש תודה. ורבנן בעלי המשנה העמידו, שתודה (דרורי דף קע"ט ע"א *) דף קע"ט ע"ב)</p>

ד' אנטיפין, ג' חיון אינון, פ' קיבל תלת יודין, וד' אנטיפין לכל חיה, צ' קיבל ד' ק' אנטיפין דיהוּה, על ר' פ' יי' יחנו ויסען.

נח) שמרו, דא שכינטא, דנטרא ש לאינון דשמרי שבתות וימים טובים, דבג'ב לא זהה שכינה מישראל בכל שבתות ויו"ט, ואפלו ה' שבתות דחול, אלא דאייהו סוגרת ומסוגרת בהון.

נט) ובכל צלחותא, אייהו עולה ליזוד', עד דמתאת למרכבהא דאבאָן עלאיין, דאיינון: גדוּלְה, גבורהַה, תפארָה, ב' דאית להון טריסטר אנטיפין, לקבל טריסטר שבתין. וכפום דאייהו אוליפת זכות, על אלין מארי צלוטין, ומארוי זכוּן, בכל פקדא ופקודא דאוריתא, הכי יחנו על זכוּן דלהון וכן יסעו לגבייהו. והabi נחתא שמירה לגבייהו.

ס) אינון דעבדין ג' זכוּן על מנת לקבל פרט, נחתת קביה במרכבהה דעבד, ובכ' שומרין דיליה, ומאן דעביד זכוּן שלא על מנת לקבל פרט, נחתת עלייהו.

חלופי גרטאות

פ' לג' קיבל תלת יודין, צ' לג'מן קיבל עד עלי. ק' אמרון. ר' פיהם וליג' יי'. ש' מוסיף מאי שומר לאינון. ח' ביומי. א' מוסיף דיחיון דאבאָן. ב' ואית. ג' זכוּן שלו ע"מ לקבל פרט שביה' נחתת עליה במרכבהה דיליה ובד' חיון דיליה ומאן דעביד זכוּן ע"מ לקבל פרט נחתת עלייהו במרכבהה דעבד מיטרין ובכ' שומרין דיליה, ולרשיעיא: זכוּן ע"מ לקבל פרט קביה במרכבהה דעביד ובכ' שומרין ליה ומאן דעביד זכוּן שלא ע"מ לקבל פרט נחתת עלייהו בעובדייהו.

הסולם

מאמר

לה ד' פנים, דהינו ד' אותיות הויה. שה"ס י"ב גבוליים, שבהס כל השלמות, שם ד' אותיות הויה חז"ג תומם, שבכל אחד ג' יודין, דהיינו ג' קוין, והס י"ב. ומפרש יותר, ג' חיון כנגד ג' יודין, דהיינו ג' קוין הנק' אריה שור נשר, וד' אנטיפין לכל חיה, דהינו לכל ק' כנגד ד' פנים דהוּה, הכלומר כנגד ד' אותיות דהויה, שם חז"ג תומם. שהס י"ב גבוליים על פ' ה' יחנו ויסען, דהינו על פ' שלמות י"ב גבוליים.

נה) שמרו, דא שכינטא וכו': אחר נ' הויה: על פ' הויה יתנו, ועל פ' הויה יסעו, משמרת הויה. כתוב שמרו, שוו הי' השכינה, המקבלת מג' קווים אלון, שהס י"ב גבוליים. ונרמות בהמלחה, שמרו, משום שהיא שומרת לאלו השומרים שבתות וימים טובים, שימוש זה לא זהה שכינה מישראל בכל שבתות וימים טובים. ואפלו שבתות דחול, אלא שהיא סוגרת ומסוגרת בהם. דהינו שאינה משפעת לתחזונים. משא"כ שבתות יו"ט, שהשפעתה מרובה בשפע גדור.

ונח) זכויות כל מוצאה ומצוות שבתורה, כד' יחנו על הזכויות שלהם. וכך יסעו, אל הזכויות. וכך ירדת השמירה אליהם.

ס) אינון דעבדין זכוּן וכו': ומפרש דבריו. אלו שעושים זכויות על מנת לקבל פרט, דהינו לקבל שכר. יורד הקביה במרכבהו של פירוש. הג' דנקבא נקרים שבת. ויש

במרכזבתא דיליה. ולרשיעיא נחית עלייהו בעובדייהו, באינו שדין ומויקן ומלאכי ד חבלה במרכבתא דלהון, לאתפרעא מנהון. פתחו מארי מתניתין ואמרנו. זראי הци הוא, זכא חלוקך רעה מיהמנא. ע"כ. בילא"ו יילא"ו. ה

חלופי גרסאות

ד מוטיף חבלה עין ומשחית אף וחימה. ה בדרכיו כתבו תצא ער"ה ב' וענשו אותו וגורה.

הсловם

פאמר

של העבד שהוא מטטרון, ובdry שומרים שלו, ומלאכי חבלה, במרכבתם, כדי להפרע מהבשם מכאל גבריאל אוריאל דראג. וממי פתחו בעלי המשנה ואמרו, זראי כך הוא שעישוה זכיות שלא על מנת לקבל פרס יורך אשרי חלוקך רעה מיהמנא. (ע"כ רעה עלייה במרכבה של עצמו. ולרשיעים יורך מיהמנא)

סליק פרשת קרת
(דרכו דרי קיטש ע"ב)